

Sygn. akt X K 576/17

PR Ds. 264.17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 23.01.2018 r. sprawy ***J. (...) z domu C.***, córki A. i M., urodzonej (...), PESEL (...);

oskarżonej o to, że:

w dniu 21 września 2015 roku w P. w placówce (...) Bank SA przy ul. (...)/S10, działając z góry powziętym zamiarem w celu uzyskania pożyczki nr (...) w (...) Bank S.A. z siedzibą we W., przedłożyła jako autentyczny dokument poświadczający nieprawdę w postaci decyzji o waloryzacji emerytury z dnia 01.03.2015 roku, według którego jej wysokość wynosi 3.567,90 złotych oraz we wniosku pożyczkowym złożyła nierzetelne oświadczenie co do wysokości swoich dochodów, które to okoliczności i dokument miały istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki, w wyniku czego doprowadziła (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31.446,54 złotych na podstawie zawartej wymienionej umowy

tj. o przestępstwo określone w art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

I. Oskarżoną J. J. (2) uznaje za winną czynu zarzucanego jej oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 11§3 k.k., na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35§1 k.k. skazuje ją na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. Na mocy art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonej na rzecz (...) Bank S.A. we W. kwotę 25.028,58 zł. (dwadzieścia pięć tysięcy dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem obowiązku naprawienia szkody.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. P. kwotę 516,60 zł. (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

IV. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 624§1 k.p.k. zwalania oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 576/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2015 roku J. J. (2) pobierała świadczenie emerytalne w wysokości (...),10 netto (1213,30 zł brutto). Nadto w okresie między marcem a październikiem 2015 roku była zatrudniona w C. Centrum (...) z siedzibą w G. przy ul. (...).

Dowody: zeznania świadka W. W. (1) k. 51v.; zaświadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. k. 140.

We wrześniu 2015 roku w miejscu zatrudnienia J. J. (2) pojawiła się kobieta o imieniu M. i mężczyzna o imieniu B., którzy zaczęli rozpytywać pracowników tej placówki, czy nie chcieliby wziąć kredytu gotówkowego. Wskazywali przy tym, iż prowadzą działalność zajmującą się pośrednictwem w zawieraniu umów pożyczki. J. J. (2) przystąpiła na ich propozycję. W związku z powyższym M. i B. przyjechali po J. następnego dnia – 21 września 2015 roku do G. i wspólnie pojechali do P.. W samochodzie przekazali przy tym J. J. (2) niezbędne do zawarcia umowy pożyczki dokumenty i ustalili, że po otrzymaniu pieniędzy przekaże im 5% wartości uzyskanej pożyczki. Wśród przekazanych J. J. (2) dokumentów znajdowała się min. poświadczająca nieprawdę decyzja o waloryzacji emerytury z dnia 01 marca 2015 roku, według której wysokość wypłacanego J. J. (2) świadczenia miała wynosić 3.567,90 złotych. Z dokumentem tym, mając pełną świadomość, iż stwierdza on nieprawdę, J. J. (2) udała się do siedziby (...) Bank S.A. przy ul. (...)/S10 w P., gdzie przedkładając je jako dowód uzyskiwania dochodu we wskazanej w nich wysokości, wystąpiła o udzielenie jej pożyczki. Nadto J. J. (2) wskazała we wniosku kredytowym, iż źródło jej dochodu stanowi emerytura w wysokości 3.020,70 zł netto oraz wynagrodzenie z umowy o pracę w wysokości 2.110,72 zł netto. Wobec treści przedłożonych dokumentów i złożonego oświadczenia doszło do zawarcia umowy pożyczki nr (...) między J. J. (2) jako pożyczkobiorczynią (...) Bankiem S.A. jako pożyczkodawcą, na podstawie której wskazany Bank przelewał pożyczkobiorczyni kwotę 31.446,54 zł na prowadzony dla niej przez (...) Bank S.A. rachunek bankowy nr (...). J. J. (2) zobowiązała się zaś do spłaty udzielonej jej pożyczki w 60 ratach opiewających na kwoty 656,05 zł w przypadku 59 rat i 102,89 zł w przypadku ostatniej raty, płatnych zgodnie z harmonogramem spłat miesięcznie począwszy od 15 października 2015 roku do 15 września 2020 roku. po otrzymaniu pożyczki J. J. (2) niezwłocznie przekazała M. i B. kwotę około 1.500 zł. Do dnia 21 lutego 2017 roku na poczet wynikającego z umowy nr (...) zadłużenia J. J. (2) wpłynęła w ratach kwota 9.156,27 zł, z czego kwota 5.203,27 zł nie wynika z jej wpłat, lecz ze zwrotu ubezpieczenia po wypowiedzeniu umowy pożyczki w dniu 27 grudnia 2016 roku.

Dowody: zeznania świadka R. P. k. 64-65; zeznania świadka W. W. (2) k. 51v.; kopia umowy pożyczki nr (...) k. 2-4v.; oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 6; umowa cesji k. 8-8v.; umowa ubezpieczeniowa k. 9-9v.; harmonogram spłat k. 10-11; wniosek kredytowy k. 12-12v.; decyzja o waloryzacji emerytury k. 13; potwierdzenia wykonania operacji przelewów przychodzących k. 17-19; protokół oględzin k. 34-37; częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. J. (2) k. 120-121, 141-142, 159.

J. J. (2) ma wykształcenie średnie. Jest mężatką i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest emerytką i osiąga świadczenie z tego tytułu w wysokości 1.200 zł. Stan jej zdrowia, według oświadczenia, jest „średni” – cierpi na nadciśnienie i jaskrę; nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie była uprzednio karana.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 120-121; dane o karalności k. 155.

W toku postępowania przygotowawczego, zeznając w charakterze podejrzanej **J. J. (2) nie przyznała się** do zarzucanego jej czynu podając, że nie miała świadomości nieprawidłowości w przedkładanych przez nią dokumentów, ponieważ za ich przygotowanie były odpowiedzialne inne osoby.

Wyjaśniając w toku rozprawy w charakterze oskarżonej J. J. (2) pottrzymała treść swoich wcześniejszych oświadczeń i depozycji.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Wyjaśnienia oskarżonej J. J. (2) k. 120-121, 141-142, 159.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 394 § 1 i 2, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej występku, jak i wina J. J. (2) nie budzą wątpliwości.

Za podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń posłużyły w głównej mierze zeznania R. P.. Świadek rzeczowo zrelacjonował zarówno do okoliczności zwarcia umowy pożyczki przez oskarżoną, jak i okoliczności ujawnienia popełnienia przestępstwa na szkodę (...) Bank S.A. Świadek dokładnie określił również rozmiar wyrządzonej tym czynem szkody, jak i przedstawił szczegółowo sposób jego wyliczenia. Zeznania R. P. były przy tym wewnętrznie spójne jednocześnie korespondując w pełni z treścią dołączonych do akt sprawy kopii dokumentów. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw by zakwestionować ich wiarygodność i uznał je za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności.

Mniejsze znaczenie dla postępowania miały zeznania R. T., choć bowiem to on zawierał w imieniu (...) Bank S.A. umowę pożyczki z oskarżoną, z uwagi na znaczny upływ czasu nie pamiętał już przebiegu tego zdarzenia, co należy uznać za w pełni logiczne w świetle wskazań doświadczenia życiowego. Jednocześnie świadek rzeczowo opisał obowiązujące przy zawierzeniu tego typu umów procedury. W tym też zakresie jego zeznania stały się podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń.

Analizując treść zeznań W. W. (2) Sąd w pierwszej kolejności zważył, iż zasadniczo nie miał on wiedzy na temat okoliczności popełnienia oraz oskarżoną zarzucanego jej czynu. Znaczenie dla postępowania miały natomiast wskazania świadka odnośnie okoliczności zatrudniania przez niego J. J. (2) w okresie między marcem i październikiem 2015 roku, przyczyniły się bowiem do weryfikacji wiarygodności twierdzeń oskarżonej w tym zakresie.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 394§1 i 2 k.p.k., art. 393§1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych o karalności, kopi umowy pożyczki nr (...) oraz protokołów znajdujących się w aktach sprawy, których autentyczność, wiarygodność oraz rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Jednocześnie Sąd dokonał również w niniejszej sprawie ustaleń na podstawie decyzji o waloryzacji emerytury oraz wniosku kredytowego. Dowody ten mają szczególny charakter, gdyż w korelacji z zeznaniami świadków, stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa J. J. (2) w zakresie zarzucanego jej czynu.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd stwierdził, że nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonej i uznać jej nieprzyznania się do winy za niebudzące zastrzeżeń. J. J. (2) wskazała w nich, iż nie ona, lecz inne nieznanne jej dwie osoby przygotowywały dokumenty, które miała przedłożyć celem uzyskania pożyczki. W konsekwencji nie zdawała sobie sprawy z nieprawdziwości danych wynikających z decyzji o waloryzacji. Ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wynika jednak, iż J. J. (2) złożyła podpis pod oświadczeniem w przedmiocie uzyskiwanych przez nią dochodów zawartym we wniosku kredytowym, z którego wynika jednoznacznie, iż jej dochód z tytułu emerytury wynosi 3.020,70 zł. W związku z powyższym nie sposób dać wiary jej zapewnieniom odnośnie nieświadomości co do poświadczania nieprawdy w toku pozyskiwania pożyczki od (...) Bank S.A. Nie kwestionując zatem samego faktu brania udziału w tym procederze nieustalonych osób trzecich, należało stwierdzić, iż w żadnym razie nie zwalniało to oskarżonej od odpowiedzialności. W tym względzie istotnym było nadto, iż sama oskarżona w czasie zawierania rzeczowej umowy była zatrudniona w przedsiębiorstwie zajmującym się pośredniczeniem przy zawieraniu podobnych umów, tym bardziej trudno za wiarygodne uznać sugestie oskarżonej, iż nie przywiązywała wagi do treści przedkładanych przez nią dokumentów, miała bowiem bez wątpienia świadomość ich znaczenia. Sąd uznał zatem, że w rzeczywistości J. J. (2) miała pełną świadomość, że uzyskuje pożyczkę wyłącznie dzięki posłużeniu się podrobionymi dokumentami i złożeniu nieprawdziwych oświadczeń zdając sobie przy tym sprawę z braku środków do wywiązania się z założeń harmonogramu spłat, przeciwnie twierdzenia była zaś podnoszone przez nią wyłącznie w ramach przyjętej linii obrony.

Wobec powyższego, w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej dokonano wyłącznie ustaleń w przedmiocie miejsca jej zatrudnienia i źródeł dochodu w inkryminowanym czasie, jak i tego, że 21 września 2015 roku udała się do placówki (...) Banku S.A. przy ul. (...) /S10 w P. gdzie zawarła umowę pożyczki nr (...), w tym zakresie jej twierdzenia korespondowały bowiem z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

Mając na uwadze przedstawioną wyżej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu wina oskarżonej nie budzi wątpliwości. Sąd doszedł do przekonania, że J. J. (2) w dniu 21 września 2015 roku w P. w placówce (...) Bank S.A. przy ul. (...) /S10, działając z góry powziętym zamiarem, w celu uzyskania pożyczki nr (...) w (...) Bank S.A. z siedzibą we W., przedłożyła jako autentyczne dokumenty poświadczające nieprawdę w postaci decyzji o waloryzacji emerytury z dnia 01 marca 2015 roku, według którego jej wysokość wynosi 3.567,90 złotych oraz we wniosku pożyczkowym złożyła nierzetelne oświadczenie co do wysokości swoich dochodów. w wyniku czego doprowadziła (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31.446,54 złotych. Tym samym zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona występku z art. 286§1 k.k.

Występku z art. 286§1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przed podjęciem przez sprawcę działania, osoba ta nie ma jeszcze błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ustawa karna nie zawiera żadnych ograniczeń odnośnie sposobu wprowadzenia danej osoby w błąd. Możliwe jest to przy wykorzystaniu wszelkich metod. Wprowadzenie w błąd musi przy tym dotyczyć istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwanego określonej decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Przepięstwo z art. 286§1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Jak wskazano wyżej, wszystkie powyższe elementy w realiach niniejszej sprawy zostały spełnione; osoba działająca za (...) Bank S.A. została bowiem wprowadzona w błąd co do wysokości dochodów oskarżonej oraz wartości posiadanego przez nią majątku i tym samym zdolności wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, dzięki czemu J. J. (2) osiągnęła korzyść majątkową w postaci kwoty wypłaconej jej tytułem zawartej umowy (31.446,54 złotych), jednocześnie mając świadomości braku faktycznych możliwości do spłaty pożyczki.

Czyn z art. 297§1 k.k. popełnia zaś ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. J. J. (2) przedłożyła natomiast osobie występującej za (...) Bank S.A. jako autentyczny, dokument poświadczający nieprawdę w postaci decyzji o waloryzacji emerytury, z którego wynikało, iż otrzymuje świadczenie w wysokości 3.567,90 złotych z, a następnie we wniosku pożyczkowym złożyła nierzetelne oświadczenia, co do wysokości swoich dochodów, niewątpliwie zaś informacje wynikające z tych dokumentów i oświadczeń były istotne dla udzielenia pożyczki. Zasadnym było więc również przypisanie J. J. (2) występku z art. 297§1 k.k.

Mając natomiast na uwadze, że działania, jakie podjęła oskarżona wyczerpujące znamiona wskazanych wyżej przestępstw zostały podjęte w celu realizacji jednego zamiaru – sprowadzającego się zasadniczo do wyłudzenia kwoty pożyczki – należało zatem uznać je za jeden czyn zabroniony i zakwalifikować z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Odnosnie wymiaru kary:

Wymierzając oskarżonej karę za przypisane jej przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58§1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych, zgodnie z którą sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, uwzględniając przy tym, że przestępstwo jakiego dopuściła się oskarżona jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. W związku z powyższym Sąd wymierzył J. J. (2) przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 11§3 k.k., na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35§1 k.k. karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonej kara jest adekwatna zarówno do stopnia jej zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. W tym względzie za okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonej poczytano jej, iż przypisanego jej wyłudzenia pożyczki dopuściła się w pełni umyślnie, czym okazał lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych. Oskarżona działała przy tym planowo – realizując przyjęte wcześniej założenia, co dodatkowo poczytano na jej niekorzyść. Sąd jednocześnie miał zaś na uwadze, iż choć wyrządzonej zachowaniem oskarżonej szkody nie sposób uznać za niską, nie była ona przy tym szczególnie wysoka. Okolicznością łagodzącą stanowił nadto fakt uprzedniej niekaralności J. J. (2). Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności, nawet w warunkowym zawieszeniu jej wykonania byłaby dla oskarżonej nadmiernie surowa, zaś kara grzywny – ewidentnie zbyt łagodna. Za w pełni wystarczającą dla realizacji celów kary, uznano zatem właśnie karę ograniczenia wolności we wskazanym wyżej wymiarze. W przekonaniu Sądu kara ograniczenia wolności, jako realna dolegliwość, związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla oskarżonej bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto, słuszne było również obciążenie J. J. (2) obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Sąd orzekł w tym przedmiocie na podstawie art. 46§1 k.k., zobowiązując oskarżoną do zapłaty za rzecz (...) Banku S.A. kwoty 25.028,58 zł. Wskazać przy tym należy, iż ustalona w toku postępowania wysokość szkody nie budzi wątpliwości, orzeczenie tego środka karnego jest zaś ze všech miar wskazane, jako że realizuje idee „sprawiedliwości naprawczej”, związanej z rekompensowaniem pokrzywdzonym szkód wyrządzonych im przez sprawców.

W pkt III wyroku Sąd przyznał natomiast kwotę 516,60 zł ze Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu. Orzekając w tym względzie Sąd miał na uwadze unormowania zawarte w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348) znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie §22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714). Mając zatem na uwadze, iż obrońca oskarżonej została wyznaczona w toku rozprawy i była obecna na jednym jej terminie, postępowania zaś toczyło się w trybie zwyczajnym, na podstawie § 2 ust. 1-3 oraz § 14 ust. 2 pkt. 3 wskazanego Rozporządzenia zasadnym było zasądzenie tej właśnie kwoty.

Nadto Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k. i art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii miał na uwadze, że J. J. (2) osiąga niski miesięczny dochód zaś na mocy niemniejszego orzeczenia została zobowiązana do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody, zatem należy ocenić, iż poniesienie przez nią w/w kosztów będzie stanowiło nadmierne obciążenie.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia :

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem lub do uprawomocnienia.

G., dnia 27.02.2018r.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz